

SAMANTHA BIRCH

Cat Dragon

Het avontuur wacht...

Vertaling Maren Mostert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Samantha Birch

Oorspronkelijke titel: *Cat Dragon*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Maren Mostert

Omslagontwerp: Lucy Bennett © HarperCollinsPublishers Ltd 2025

Omslagbewerking: Designs by Lotte

Omslagbeeld: © Maxine Vee/The Tobias Agency

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 1965 9

ISBN 978 94 027 7649 2 (e-book)

NUR 302

Eerste druk november 2025

Samantha Birch asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Originele uitgave verschenen bij One More Chapter, een divisie van HarperCollinsPublishers Ltd, Londen.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE LEEUWENBEK EN DE DISTEL

*Wanneer de zon achter de hemel
is verdwenen, in een gloed van goud;
Dan is het veel te laat, mijn kind,
dat je je oogjes openhoudt;
Vlij je neer en hoor ons aan, ja, even,
over koningen en dames;
Over Distel en Leeuwenbek te saam,
die op bloembladvleugels zweven;
Luister goed hoe het klinkt
als je kindermisje dit zingt.*

*Er was eens een Leeuwenbek,
mooi en vol wonder;
Knijp hem in zijn wang en hij gaat praten,
is hij niet bijzonder?
Er was ook een Distel,
simpel en meegaand;
Hoe sterk en taai en beschermend ook,
nooit was zij verwaand.*

*Toen ontwaakte Leeuwenbek,
hij schudde zijn mooie tooi;
En zei tegen lieve Distel aan zijn zij
'Ik ben de dood nabij!
Kom naar mijn lievelingsplek,
hoog boven het land;
Neem me in bescherming,
hou me bij mijn bloemenhand;*

*Ga daarheen – voor mij, mijn metgezel! –
dan begrijp je me wel.'*

*Distel haastte zich als de bliksem weg,
nog vóór de vollemaan;
Want arme Leeuwenbek had verteld
dat het snel met hem was gedaan;
Toen ze aankwam op hun plek
was haar goede vriend niet daar;
In zijn plaats zag ze een ander die ze
moest behoeden voor gevaar.*

*Geen bloembladvleugels,
geen tak of blad te zien;
Een wondermooi wezen maar, zo bleek,
met een gebrek bovendien:
'De magie die door me heen stroomde
laat me in de steek.'*

*'Ik zal je beste vriend zijn hier
en zorgen voor je land;
mijn magie zal ik zaaien met plezier
en het leven wordt plezant;
Het enige wat ik je vraag,
Distel, neem mijn hand.'*

*Luister nu, en wees stil
terwijl je kindermeisje zingt;
De magie die Distel vond die dag
was van koninklijke aard;
Ze bracht blijdschap in het hele land
en rijkdom, ongeëvenaard.*

*Maar had die goeie Distel
geen gehoor gegeven aan 't verzoek;
of had ze na zonsondergang gereisd
dan was voor niets geweest dit al;
En kwamen, lieve kind, koninkrijk
en vriend ten val.*

*Wanneer de zon achter de hemel
is verdwenen, in een gloed van goud;
Dan is het te laat, mijn kind,
dat je je oogjes openhoudt.*

*Wirwarwortel Vallei
slaapliedje (anoniem)*

PROLOOG

Vroeger kwamen sneeuwgriffioenen net zo vaak voor als torenvalken. Ze waren wel een stuk groter en konden zwaardere huisdieren dragen die waren achtergelaten.

Zoals hun naam al een beetje verklapt, leken ze veel op hun neven, de bruine griffioenen. Ze hadden achterpoten als van leeuwen, en hun bovenlichaam, vleugels en voorpoten waren die van een adelaar. Maar ze waren in één voorspelbaar opzicht anders, want hun veren en vacht waren wit als wolken.

Behalve één.

Er was één sneeuwgriffioen die de naam droeg alsof het zijn voorvader was, die enorme stukken kristalijs droeg op een raamwerk van gigantische takken. Ze hadden het patroon van de zilverberk, en waren hier en daar bedekt met witte salie en wilgenkatjes. Deze bijzondere sneeuwgriffioen was wel vijftien meter hoog en hij trok door het land, beschermd door zijn Herder, die de taak had het reusachtige wezen te beschermen tegen stropers en roofdieren.

Deze bijzondere griffioen was onlosmakelijk verbonden met de magische bron in zijn thuisland, en dat was al duizend jaar zo. Hoewel niemand het goed begreep, verzekerde zijn eindeloze pelgrimstocht de bron van overvloed, waaruit iedere heks, tovenaar en kattendraak zijn of haar magie kon putten.

Het was deze sneeuwgriffioen die een enorme schaduw over het landschap wierp, zo groot als een hoog gebouw, voordat hij naar de grond onder hem dook, met een harde dreun die het bos met de grond gelijkmaakte.

I

ALOYSIA (A-LO-WIE-SIA) (ZELFSTANDIG NAAMWOORD)

1. EEN BEROEMDE KRIJGER.
2. EEN PLANT DIE VOORAL WORDT GEBRUIKT OM THEE VAN TE ZETTEN, AL GAAT HET GERUCHT DAT HIJ OOK GENEZENDE EIGENSCHAPPEN HEEFT; RUKT EEN BEETJE NAAR CITROENZUURTJES.

Over het algemeen was Aloysia Pappelwick best trots op haar oogst babbelende pompoenen van dit jaar, maar dat betekende nog niet dat die pompoenen ook trots waren op háár. De dikste rij in het plantenbed – de pompoenen die ze net aan het uitsnijden was op de aarde waarin ze groeiden – kletste aan één stuk door terwijl ze op haar favoriete wiedkussen neerknielde aan de rand van het veld.

Sommige meningen vond ze overdreven enthousiast.

‘Nou, je vindt echt nooit een man als je rond blijft lopen in die kleren!’ krijste de wrattige oranje pompoen met de geest van overgrootmoeder Ethelbah. ‘Noem jij jezelf een heks? Je lijkt meer op een ordinaire bloemkweker!’

Je kon iedereen die toekeek niet kwalijk nemen dat ze dachten dat dit de eerste keer was dat de Pappelwick-pompoenen Aloysia zagen. Maar in werkelijkheid groeiden ze elk jaar opnieuw terug, het was een traditie in de vallei.

De saliegroene jurk waar iedereen zo over viel, de bijpassende muts (met een scheve punt) en haar stoffige witte schort met kleine roze bloe-

metjes waren allesbehalve nieuw; helaas gold dat ook voor het commentaar van haar overgrootmoeder...

‘H-Het is belangrijk om een erfgenaam te hebben,’ klonk de stem van een andere pompoen, achterneef Grimwald, wit als krijt en twee keer zo lang als hij breed was. Hij verkondigde zijn mening met een minieme zwaai van zijn steel. ‘H-Je weet maar nooit wanneer h-je afstamming ineens ophoudt, h-ja toch?’

‘Precies,’ peinsde Ethelbah. ‘Misschien heeft jouw lieve vriendin Ivy nog wel een aardige vriend... of een broer die ze aan je kan voorstellen?’

Aloysia's mond viel open van verbazing over deze arrogantie. Ten eerste was ze heel tevreden in haar eentje en ten tweede, zelfs als ze dat niet was geweest, dan stonden Ivy's vrienden en haar onnadenkende, onverantwoordelijke broer niet bepaald hoog op haar lijstje van ‘relatiemateriaal’.

Niet boos worden, dacht Aloysia om zichzelf te kalmeren, terwijl ze haar lippen op elkaar drukte bij de moeite die het haar kostte. Ruzie was precies wat de pompoenen wilden, dat wist ze, en ze was vastbesloten er niet op in te gaan. *Ze zijn tenslotte familie*, herinnerde ze zichzelf.

En eerlijk is eerlijk, redeneerde ze, *ik zou zelf ook knorrig worden als ik het grootste deel van het jaar in een jampot moest zitten*.

Want dat is wat het betekende om een babbelende pompoen te zijn: enkele ontzielde bewoners van de vallei hadden ervoor gekozen om niet helemaal door te reizen naar het hiernamaals, maar om onderweg te blijven rondhangen – vaak generaties lang – in hun eigen puntige, ovale, bespikkelde groene pit. Er was natuurlijk een deftig Latijns woord voor, dat Aloysia wel kende, maar ze noemde ze liever bij hun minder intimiderende koosnaam ‘geestzaden’, zeker wanneer ze een praatje maakten met hun familieleden. Uit deze pompoenen werden de Wirwarwortel-verwanten elk jaar opnieuw geplant en opgekweekt zodat ze vanaf het Oogstfeest het hele herfstseizoen bij hun families konden doorbrengen terwijl de vallei bruin en goud kleurde.

‘En dat háár!’ bulderde overgrootmoeder Ethelbah, nu blijkbaar goed op dreef. Haar grootste groenste wrat wiebelde bozig van afschuw. ‘Rood maakt echt geen... mysterieuze, magische indruk!’ Toen ging haar stem

zo omhoog dat ze hysterisch jammerde, alsof ze ernstig gewond was. ‘En breek me de bek niet open over die vléchten!’

Toen Aloysia nog jong en beïnvloedbaar was, zou ze zeker een week last hebben gehad van overgrootmoeder Ethelbahs kwetsende opmerkingen. Nu ze in de dertig was, wist ze wel beter. Als de verstandige, volwassen heks die ze was, had ze de handige voorzorgsmaatregel getroffen om de schil van de pompoen, waar de geest van haar dierbare overleden overgrootmoeder tijdelijk in woonde, uit te kerven met het gezicht van een konijn.

Gedachteloos friemelde ze met haar vrije hand aan het uiteinde van een van haar dikke vlechten, knipperend met haar ogen, tot ze de punt losliet en zichzelf een glimlachje toestond. Vervolgens concentreerde ze zich weer op de groen-crèmekleurig gestreepte pompoen voor zich om hem zo symmetrisch mogelijk uit te snijden. Terwijl ze haar toverstaf bewoog om het mes een perfect cirkeltje in het rechteroog te laten maken, keek het linkeroog toe. Daarna richtte ze haar toverstaf iets lager dan de ogen, zodat het mes er precies tussenin zweefde. Nog maar één kleine, halvemaanvormige beweging van haar toverstaf en tante Madge’ uitsnede was klaar.

‘Bedankt dat je het zo snel hebt gedaan, lieverd!’ riep tante Madge uit, en ze gichelde uitbundig. ‘Het kietelde als de kierewiet!’

Er klonk een collectieve zucht en geschuifel uit de rest van de rij uitgesneden en hele pompoenen, terwijl ze als een ware pompoen wat afstand probeerden te creëren tussen henzelf en de nieuwkomer. Tante Madge was een enorme kletskous en een roddelkoningin. Ze had het heksenwerk achter zich gelaten toen ze begin veertig was om een rustig leven te leiden als herbergierster. Sindsdien dacht men dat, wat deze onverstandige verandering in levensstijl ook had veroorzaakt, het besmettelijk kon zijn.

‘En dan nú!’ schreeuwde overgrootmoeder Ethelbah plotseling, alsof ze zich kon verweren tegen wat het ook was waarmee tante Madge besmet zou zijn. ‘Altijd hetzelfde liedje met jou! Wáár blijft je zielsdier?’

Nu wilde Aloysia nog liever haar hoofd in een emmer met slangen-draakkeutels steken dan hier nog langer te blijven, dus ze stond op, stopte

het mes in haar mooi geborduurde gereedschapsriem, schoof haar toverstaf in haar zak en veegde het stof en het gras van haar rokken.

Maar overgrootmoeder Ethelbah was niet van plan haar achterkleindochter te laten gaan voordat ze was uitgeraasd.

‘Héksen...’ zei de wrattige pompoen gewichtig, en ze keek Aloysia zo overtuigend recht in de ogen dat ze niet anders kon dan wegstijgen. Aloysia wist wat ze nog meer zou zeggen, en samengevoegd waren het de meest gevreesde woorden voor alle beoefenaars van magie in de Wirwarwortel Vallei: ‘...húlp.’

Voor niet-ingewijden klonk ‘heksenhulp’ vrij onschuldig: het soort afgezaagd cliché dat een boze ouder zou kunnen gebruiken om een ongehoorzaam kind een uitbrander te geven. Maar voor degenen die in de vallei opgroeiden was het een uitdrukking met een bijzondere kracht: een concept voor wat het allemaal inhield om gezegend te zijn – of niet – met de gave van magie.

Voor iedereen die zonder magie was geboren betekende de uitdrukking dat je diensten niet nodig waren en je lui achterover kon gaan zitten, aangezien je burens die wel behept waren met magie alle klussen opknapten.

Voor de mensen die ermee geboren waren, ging de betekenis ervan veel verder. Het was iets wat je al sinds je geboorte hoorde, keer op keer boven je hoofdje gepreveld, gezongen als slaapliedjes aan je bedje, in kinderliedjes terwijl je mollige knuistje ongecontroleerd bewoog als je met je eerste toverstafje zwaaide. Deze woorden hoorde je al voordat je taal kon begrijpen, ze raakten je ziel, iets in je wat al gevormd werd voordat je denkvermogen zich had ontwikkeld. Ze waren een oeroud fundament, een waarheid zo vanzelfsprekend dat het in twijfel trekken ervan net zo onzinnig zou zijn als de vraag of je wel bestond.

Op deze manier troffen de woorden van Aloysia nu ook, ze voelde het als een stomp tegen de borst.

Hoewel niemand met of zonder magie ook maar kon hopen de hele betekenis van het woord uit te kunnen drukken, weerhield dat de tovenaardichter Cassius Centrifucus er in de zestiende eeuw niet van om het toch te proberen:

‘Heksenhulp’: zij zijn de eersten die aankomen en de laatsten die vertrekken; ze verlichten pijn en spreken anderen moed in, ze bieden altijd een luisterend oor, een schouder om op uit te huilen en verstandig advies.

‘Heksenhulp’: ze dragen allemaal hun steentje bij zonder erkenning of beloning te vragen; ze komen hun magische broeders en zusters te hulp en beschermen hun niet-magische burens, die dat zelf niet kunnen.

‘Heksenhulp’: ze zijn attent en slim, vriendelijk en benaderbaar; ze zijn wild en ontembaar; ze zijn de wijze, de weldenkende en de beschermeling.

Het had Aloysia bijna een uur gekost om alle dertien pompoenen die ze die dag had uitgesneden te oogsten (inclusief Lisandra, de kleine boterbloemgele vrouw van achterneef Grimwald), en nu moest ze ze nog in de kruiwagen laden die ze bij de achterdeur had neergezet, om ze in twee keer over het pad van aangestampte aarde naar de cottage te brengen.

Er was wat onenigheid ontstaan over de vraag of tante Madge wel moest meekomen, maar toen had ze haar dikste, doornigste rank opgerold en hem naar de hardste stem van protest – achterneef Grimwald – geslingerd, die nog bleker was geworden dan hij al was – voor zover dat kon – en ze waren het al gauw eens geworden.

Zelfs zonder haar ranken – die nu ongevaarlijk slap hingen, net als die van alle andere pompoenen, om de oogst wat makkelijker te maken – leek tante Madge prima haar mannetje te kunnen staan tegen haar twaalf tegenstanders. Sterker nog, toen Aloysia de blauwgroen geschilderde voordeur dichttrok, een diepe zucht slaakte en ertegenaan plofte, hoorde ze tante Madge door de ramen van golfglas een poging doen om een versie in te zetten van het liedje ‘Wat We In De Hooiberg Deden (Rollebollen, Hého!)’, en Aloysia wist dat tegen de tijd dat ze terugkwam, haar

groen-crèmekleurige pompoen minstens één vensterbank voor zichzelf zou hebben.

Voordat ze aan haar andere klusjes kon beginnen, werd Aloysia's werk onderbroken door een volledig zwarte vogel die uit de lucht omlaagviel en in een werveling van veren op haar smeedijzeren tuintafel landde.

'Kraai!' riep ze en ze holde over het kleine geplaveide terras naar de plek waar het dier lag te rillen.

'Hij kéék naar me, Alo!' kraste de vogel die Kraai heette met zijn hoge nasale stem, waarvan Aloysia altijd al had gedacht dat die onmogelijk afkomstig kon zijn van een vogel die amper neusgaten had. 'Die grote! Hij probeerde me te dóden!'

Een golf van opluchting, gecombineerd met een intense woede, overspoelde Aloysia, en even was ze verlamd door de vraag of ze het verformfaaide ongedierte moest knijpen of door elkaar moest schudden. Kraai leek dit aan te voelen, zijn geschubde zwarte poten verstijfden. Hij rolde met zijn zwarte ogen, opende zijn haaksnavel en kreunde luid.

'Als je zielig gaat doen,' zei ze, terwijl ze haar hoed rechtzette, die de wind bijna had weggeblazen, 'hoef je echt niet zo je best te doen.'

'Ik had wel dóód kunnen gaan!' jammerde Kraai, die het verwijt niet helemaal uit zijn stem kon weren. 'Betekent dat dan niets voor jou?'

'Ik heb het je al vaak genoeg gezegd,' zei Aloysia, 'als ze je hadden willen doden, hadden ze al genoeg kansen gehad voordat ik je vond. En als je echt zo bang bent voor slangendraken, dan snap ik niet waarom je per se hun hok in wilt gaan.'

Het hok, dacht ze, en de paniek vloog haar aan. Ze draaide zich om en liep terug over het zandpad in de richting van het hok, blij met haar stompe bruinleren laarzen op de ongelijke grond, maar ze besloot ze tussen de compostzakken en de emmers in de hal te verstoppen als ze thuiskwam.

Als heks mocht ze officieel geen geld vragen voor haar diensten – heksenhulp – dus als betaling voor haar magicobotanische spreuken en bezweringen accepteerde ze alles, van knapperige broodjes en hompen boter tot snaren voor de viool die ze nooit zou bezitten. Tijdens de zeldzame keren dat ze met haar kar naar het dorp ging, ruilde ze deze eerlijk met andere magische dorpelingen voor diverse goederen, handige heksen-

benodigdheden zoals ketelpoets of het opnieuw laten uitbalanceren van toverstaffen.

Het enige werk dat met goud werd betaald, was zo nu en dan het uitbroeden van een drakenei van haar slangendraken, aangezien verschillende soorten alleen op deze manier konden worden uitgebroed, en hun natuurlijke neiging om waardevolle schatten te beschermen maakte ze tot uitstekende bewakers.

‘Ik móét er wel in gaan als jij weigert me moerasmuizen te geven,’ bracht Kraai ertegen in terwijl hij onhandig naast haar fladderde. Hij had zich duidelijk bezeerd in zijn val, ter hoogte van de plek waar zijn linkervleugel aan zijn romp vastzat. Aloysia nam zich voor hem te onderzoeken nadat ze klaar was in het hok. ‘Ik heb die in de grote stal allemaal opgegeten. Nou ja, allemaal behalve degene die de bergkoeien niet al hadden gedood.’

De gedrongen kleine bergkoeien, die bijna tot aan Aloysia’s borst kwamen, gaven romige gele melk die naar crème brûlée smaakte. Het was ook goed tegen huiduitslag.

Toen Aloysia bij een kruising van het pad kwam, begon Kraai plotse-ling in een klein kringetje rond te vliegen. Hij wierp haar een gepijnigde maar zelfvoldane blik toe, in een poging haar duidelijk te maken dat hij dat expres deed. Er volgde nog een rondje.

Met een diepe zucht rolde ze met haar ogen en ze stak haar handen uit voordat hij op de grond kon landen. Ze pakte hem uit de lucht en zette hem terug op zijn vaste plek op haar schouder.

‘De keus is aan jou,’ zei ze geduldig, terwijl ze hoofd en kop naar elkaar toe bogen en elkaar even aanraakten als begroeting, waarna ze haar weg weer vervolgde. ‘Of je bent een vogel die in het wild leeft en daarbuiten zijn eigen muizen vangt, of je bent een getemd huisdier dat in een lekker warm huisje slaapt en af en toe mijn theekoekjes met me deelt. Wat wordt het?’

Kraai hield zijn kop nadenkend scheef, knipperde met zijn ogen en keek haar weer aan.

‘Ik weiger te kiezen.’

Inmiddels hadden ze het hok van de slangendraken bereikt, hoewel ze de beesten allebei allang hadden gehoord voordat ze er waren. Geboren uit een slangenei en uitgebroed door een kip wordt de slangendraak door

mensen zonder magie over het algemeen beschreven als de demonische nakomeling van een slang en een haan, aangezien zowel mannetjes als vrouwtjes de lange kronkelstaart van de slang hebben, en de poten, kop, vleugels, voorlijf en – belangrijk – de hals van de haan. Het geluid dat uit het hok kwam, klonk dan ook als twintig half gekeelde hanen die de ochtend aankondigden – ze kukelden de hele dag door, elke dag, zonder ook maar een adempauze – zo nu en dan onderbroken door venijnig gesis.

Dat was de reden waarom Aloysia's voorouders het slangendraakhok aan de verste rand van hun erf hadden gebouwd.

'Je moet de deur van dat ding openlaten! Laat ze maar de bossen in rennen en als prooi eindigen!' riep Kraai boven het lawaai uit. 'Ik zweer je, die dikke vette zou me gesmoord hebben als je me niet onder hem vandaan had gehaald!'

Geamuseerd schudde Aloysia haar hoofd. Dit vertelde Kraai al sinds ze hem diezelfde lente als jong in het hok had gevonden. Maar als het om slangendraken ging, hoefde je je zelden zorgen te maken over hun achterwerk – het waren de ogen. De voorouderlijke slangendraak had je met één blik kunnen doden, en zelfs nu kon een blik van hun getemde nakomelingen een persoon zonder magie bewusteloos maken, en iemand met magie het gevoel geven dat hij of zij een kater had van een zware nacht aan de aardbeienwijn. Daarom was Aloysia altijd voorbereid.

'Nou, misschien moet je er de volgende keer dat je over de muizenhapjes klaagt dan maar eens bij stilstaan dat je je leven aan mij te danken hebt!' plaagde ze.

Ze maakte de koordjes van een roodfluwelen buideltje aan haar gereedschapsriem al los en haalde er twee misvormde honingkleurige balletjes uit, beide kleiner dan haar eigen duimafdruk; ze glansden in het gouden licht. Ze drukte ze tussen duim en wijsvinger in elkaar tot ze de vorm hadden van een dun rond kegeltje, en stopte ze in haar oren. De geluiden van het sissen en kakelen werden meteen gedempt, alsof ze alles onder water hoorde.

Godzijdank.

Kraai vloog op van Aloysia's schouder en streek een stukje verderop neer op een lage tak van een van de feloranje sinaasappelbomen die de grens van het Pappelwick-landgoed aangaven.

Terwijl hij daar zat, haalde Aloysia het volgende beschermende voorwerp van haar gereedschapsriem: een sierlijke bril met een zilveren montuur en spiegellende glazen die glansden als olie en krachtige plantemagie weerspiegelden – haar omtrekbril. Tot slot trok ze een paar dikke, ruwe, wit-geel gevlekte handschoenen uit haar heupgordel.

Drakenhuid.

Ze trok ze aan, liep naar het hok, pakte een tinnen emmer met gedroogde sprinkhanen van een haak aan de buitenmuur en ging naar binnen.

Voornamelijk gefokt voor hun veren (een sterk magisch ingrediënt, of ze nu heel, vermalen of uitgeperst werden voor etherische olie) was de ooit majestueuze, bijna legendarische slangendraak tegenwoordig niet veel meer dan een dikke stuifzwam.

Terwijl de zwerm om haar heen krioelde, traanden haar ogen achter de omtrekbril bij de geur van hun uitwerpselen – scherp en zuur – maar ze knipperde en keek over hun koppen heen, turend door de donkere glazen naar tekenen van een pas uit het ei gekomen slangendraakje: schroeiplekken op de tegelvloer, klauwgroeven in de houten balken, hooibalen die in brand stonden (*o, alsjeblieft niet!*).

Terwijl ze zichzelf verfoeide omdat ze zich door de babbelende pompoenen had laten ophouden tijdens haar middagronde, leegde Aloysia de emmer sprinkhanen bij haar voeten, liep voorzichtig weg uit de wirwar van scherpe snavels en opgezette veren en haastte zich naar de plek waar ze het nieuwste ei in een nest van vuurbrandnetels had achtergelaten. De vuurbrandnetel, het lievelingsvoedsel van allerlei drakensoorten, had de nuttige eigenschap om alarmerend geel te kleuren, met rode vlekken, vanaf het moment dat de drakeneieren bijna uitkwamen: doordat de leerachtige schaal dunner werd kon de vuurbrandnetel de feromonen van de slangendraak bereiken, waarop de magische plant reageerde door te doen alsof hij giftig was.

Een broedende slangendraak was toegewijd op een manier die typerend was voor hun soort en verliet het nest zodra ze de sprinkhanen zag, zodat Aloysia makkelijk kon zien dat ze deze keer geluk had gehad: het ei was heel gebleven en de vuurbrandnetel was nog groen.

In de late namiddag werkte ze zoals altijd in de winkel, een koel, schaduwwijk bakstenen vertrek naast de keuken, waar Aloysia stevast op dezelfde kruk zat, glad gesleten door generaties aan Pappelwick-billen. Hier werden bestellingen klaargemaakt, nieuwe opgenomen en koeriersvogels verwelkomd en met berichten naar hun eigenaren teruggestuurd, met de opdracht hun pompoenen – en hun bezwingen, na enkele uren werken in de kas – over twee dagen op te halen op de Oogstmarkt.

Het ging grotendeels om de gebruikelijke dingen: mevrouw Kamperfoelie die een vleespasteitje ruilde voor een nieuw extract van kietelbindmiddel voor de aanhoudende hooikoorts van haar zoon; juffrouw Gulati, die in de aaswinkel stroomafwaarts een potje wormen (nog wriemelend, tot Kraais blijdschap) ruilde voor een zalfje van Regenende Katoen voor haar droge handen, en nog meer van dit soort bestellingen.

Het enige onverwachte plezier – iets wat Aloysia's hart sneller deed bonzen – was een brief van meneer Kingyosō, eigenaar van Zeer Aaibaar, de dierenwinkel voor kattendragen in alle soorten in Wirwarworteldorp. De rechteronderhoek van het perkament was weggebrand.

Beste heks Pappelwick,

Ik hoop dat u tot nu toe een fijne herfst hebt gehad, en dat u in goede gezondheid verkeert.

HELP!!!

*De kattendragen hebben de voorraad drakenkruid geplunderd!!!
Ze zijn niet meer te handhaven!!!! DRINGEND hulp vereist!!!!*

In ruil voor uw discretie stel ik voor om zo snel het u uitkomt een afspraak te maken in mijn winkel.

Ik kijk uit naar uw vriendelijke hulp en wens u en uw prachtige boerderij, winkel en huis het allerbeste.

*Hoogachtend,
R. Kingyosō*

P.S. RETOURVERPAKKING BIJGESLOTEN!!!

Aloysia vermoedde meteen dat haar hulp niet was ingeroepen vanwege haar bekendheid met het giftige drakenkruid, of om haar vaardigheid en snelheid om de plant met het tegengif te herkennen. Het was waarschijnlijker dat meneer Kingyosō haar simpelweg had geschreven omdat het Aloysia, hoewel ze ruim vijftientig jaar ouder was dan de gemiddelde leeftijd waarop de meeste heksen hun kattendraak-zielsdier vonden en er een magische band mee opbouwden, nog steeds niet was gelukt een eigen kattendraak te krijgen. De reputatie van meneer Kingyosō liep daarom geen gevaar als hij zijn fout zou bekennen aan iemand die eigenlijk geen klant was.

Of in elk geval nóg niet.

Wat de reden ook was, Aloysia's opwindning bij het vooruitzicht om eindelijk haar eigen kattendraakje mee naar huis te nemen werd er niet minder om.

Met haar toverstaf in de hand bestuurde ze haar zilveren snoeischaar, om met haar magie de scharlaken katjes van grimalkins verdriet opgewekt van de kleine struik af te knippen.

Omdat de verfomfaaide postduif van meneer Kingyosō geen haast leek te hebben om terug te keren naar een huis vol wilde kattendraken, beloofde Aloysia Kraai de hele vleespastei van mevrouw Kamperfoelie als hij het pakketje direct in het dorp afleverde, samen met Aloysia's briefje, waarin ze de verkoper van zielsdieren liet weten dat ze haar afspraak de volgende dag zou nakomen, 's morgens zodra de deuren van de winkel opengingen.

Kraai was een fantastische, onvervangbare metgezel, vond ze, terwijl ze hem aan de horizon zag verdwijnen, maar men beweerde dat je de band tussen heks en kattendraak er niet mee kon vergelijken.

Aloysia had er het grootste deel van haar leven naar verlangd om te weten hoe dat voelde.